

dle čl. 310, 374, 382 a 407 obch. zák., ovšem na jeho nebezpečí a to po případě i bez výsledku odpůrce (čl. 407 posl. odst. obch. zák.), nebydlí-li týž v místě, v němž se nalézá zboží zástavním právem stížené. Navrhující firma tvrdí ve svém návrhu na prodej, že provedla v březnu 1933 k příkazu firmy R. expedici cisterny a že jí oznámila firma R., že se 14 sudy autooleje bude disponovati firma Josef J. a tvrdí, že jí pro expediční výlohy přísluší právo zástavní ke zboží dle čl. 382 obch. zák. Právo zástavní dle čl. 382 obch. zák. jest namířeno proti příkazci (Staub-Pisko §§ 8 a 9 a čl. 382), t. j. proti komitentu, který jest speditéru práv z provise a nákladů se expedicí spojených (§ 1 ke čl. 381 Staub-Pisko str. 489). Zda jest speditér v právním poměru též k destinatáři, jest pro realizaci práva zástavního lhostejno (Staub-Pisko § 9 k čl. 382). K návrhům destinatáře, jakým jest v tomto případě firma Josef J., nelze jako k návrhům třetí osoby přihlížeti a lze jí pouze zajistiti své nároky prozatímními opatřeními nebo pořadem práva (rozh. 2183 Sb. n. s.). Jedinou odpůrkyní navrhovatelky firmy P. a spol. je firma R. Firma Josef J. mohla se toliko rekursem brániti proti tomu, že návrh na prodej byl povolen též proti ní, ač nebyla pasivně k němu legitimována. Rekursu toho však nepodala. Ve věci samé však práva k rekursu nemá.

Čís. 14929.

Předpisy § 83 b) j. n. jsou rázu zvláštního a výjimečného a nelze je extensivním výkladem rozšiřovati na jiné spory.

(Rozh. ze dne 6. února 1936, Rv I 697/34.)

Žalobci domáhají se výroku o neplatnosti usnesení představenstva družstva, jímž byli vyloučeni z družstva, tvrdíce, že k takovému usnesení nebylo představenstvo oprávněno. Žalobu podali u okresního soudu v Č. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl námítce žalovaného družstva, že k rozhodnutí rozepře byl výlučně příslušný podle § 83 b) j. n. sborový soud.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zákon v § 83 b) j. n. při sporech z právního poměru mezi podmíněty tam uvedenými rozlišuje spory o nároky, které jsou všem účastníkům nebo určité skupině jejich společné, a spory, v nichž se odporuje usnesení valných hromad těchto sdružení. V souzeném případě dle obsahu žaloby směřovaného pro soud domáhají se žalobcové výroku o neplatnosti usnesení představenstva, jimiž byli vyloučeni z družstva, tvrdíce, že k takovému usnesení nebylo představenstvo dle stanov oprávněno. Pokud při tom žalobcové k doložení svého oprávnění se odvolávají na svou vlastnost jako zakladatelů družstva (§ 5 č. 1 stanov), nelze z toho ještě vyvozovati, že by tímto sporem se domáhali nějakých nároků společných skupině zakladatelské, jak na mysli má první část § 83 b) j. n.

a nelze pod pojem »nároků« zahrnovati také právo vymáhané touto žalobou a tím směřovati případné hmotné nároky se zvláštními právy žalobců na uznání neplatnosti usnesení představenstva. Poněvadž pak žalobcové neodporují v tomto případě usnesení valné hromady družstva, nýbrž jen usnesení představenstva, a poněvadž předpisy § 83 b) j. n. jsou rázu zvláštního a výjimečného a nelze je extensivním výkladem rozšiřovati na jiné případy, než které v nich jsou přesně zahrnuty, nebyl k projednání této pře věcně výlučně příslušný sborový soud, a výtku zmatečnosti dle § 477 č. 3 c. ř. s. není opodstatněná.

Čís. 14930.

Jde o jednotný nárok, domáhá-li se pozůstalá vdova na zaměstnavateli manželově odbytného a ušlého důchodu vdovského proto, že manžel nebyl přihlášen k pensijnímu pojištění.

Hudebník, jenž hrál v kavárenském orchestru nikoliv jako samostatný podnikatel, nýbrž jako zaměstnanec, podléhal i za účinnosti zák. čís. 89/20 Sb. z. a n. pojistné povinnosti pensijní.

Nároku vdovy po zaměstnanci na náhradu škody pro nepřihlášení zaměstnance zaměstnavatelem k pensijnímu pojištění nevádí, že zaměstnanec sám spoluzavinil, že k pojištění nebyl přihlášen.

Nezískal-li zaměstnanec zaviněním několika zaměstnavatelů čekací doby podle § 16 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n., ručí zaměstnavatelé za škodu rukou společnou a nerozdílnou.

(Rozh. ze dne 6. února 1936, Rv I 2221/35.)

Manžel žalobkyně hrál v kvartetu v podniku žalovaného od 1. srpna 1925 až do října 1929. Podle sdělení úřadovny A Všeobecného pensijního ústavu v Praze a okresní nemocenské pojišťovny v P. byl přihlášen v tomto zaměstnání k nemocenskému pojištění od 1. července 1926 do 5. října 1929 a k pensijnímu pojištění od 1. ledna 1929 do 30. září 1929. Žalobkyně tvrdí, že její manžel podléhal pensijnímu pojištění také v době od 1. srpna 1925 do 31. prosince 1928 celkem 41 měsíců, že však nebyl žalovaným k pojištění přihlášen, domáhá se na žalovaném odbytného ve výši 5.400 Kč a náhrady za ušlý důchod. N i ž š í s o u d y vyhověly žalobě, pokud se jí žalobkyně domáhala zaplacení ušlého důchodu, jinak žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Josef H. (manžel žalobkyně) provozoval hudbu v podniku žalovaného jako své hlavní zaměstnání. Výdělek jeho z tohoto zdroje příjmového byl jeho jediným výdělkem. Josef H. nebyl také žádným podnikatelem, nýbrž ve služebním poměru. Existenci služeb. poměru nemůže býti na závalu, že Josef H. měl sám kapelnickou licenci nebo živnostenský list, neboť to bylo jen proto, aby hudebníci mohli býti zaměstnání a lhostejno bylo, který z nich bude míti takového oprávnění. Nelze proto schváliti názor, že se tu jednalo o smlouvu o dílo ve smyslu § 1151 obč. zák., neboť tu nešlo o výsledek činnosti, nýbrž o činnost samu, o případ, kdy